

6. stasjon: Veronika rekker Jesus svetteduken.

”Han hadde ingen skikkelse og ingen herlighet, og vi så ham, men han hadde ikke et utseende så vi kunde ha vår lyst i ham. Han var som en som folk skjuler sitt åsyn for, foraktet, og vi aktet ham for intet.” (Jes 53, 2b.3b)

Den Hellige Skrift sier ingenting om dette møte. Men det har til alle tider vært en del av måten folk har forestilt seg lidelsesveien på.

Matteus beretter om Jesu forklarelse på fjellet: hans ansikt lyste som en sol. Nå er det ”o hode høyt forhånet”. Sammen med den lidende Job kunne Jesus klage: ”ansiktet mitt er rødt av gråt. Men ikke bare av gråt men også av utmattelse, svette og blod.” De fleste disipler har forlatt han for lengst. Det er farlig å bekjenne seg til han.

En kvinne gjør det likevel. Hun jobber seg fram til han. Hun kan ikke hjelpe han med å bære, men hun ser hva han trenger. På denne måten er hun med på å bære korset. Ekte medfølelse er mer enn medlidenhet. Medfølelse finner en vei til å dele smerte og til å gi lindring. Hun ser bare hans ansikt, full av skit og smerte. Øynene er tilklistret. Hun åpner sløret: ”Vær så god tørk deg, rens øynene!”

Blant folk som tenker annerledes gjør hun noe, noe som hjertet kaller henne til å gjøre. Da hun får duken tilbake viser den Jesu ansikt.

Hvem er det egentlig her som trøster hvem? Selv i denne store nøden takker Jesus på en kongelig måte. Den som fikk en gave gir mer enn han får.

Når vi lider har vi sjeldent øyne som kan se hva de andre trenger. Vi selv forventer trøst. Hvordan skulle vi da kunne trøste andre?

Men Jesus går ikke på veien uten følelser. Han klarer nesten ikke å gå. Likevel tenker han på andre, ser denne tjenesten og synes at den er viktig.

Det finnes ubeskrivelig mye lidelse og så mye nød, at samtlige verdens duker ikke ville holde til å viske den vekk. Grusomme lidelser på både kropp og sjel har forvrent så mangt et ansikt. Uendelig mange sulter og tørster etter et trøstens ord, etter anerkjennelse og etter et tegn til menneskelig nærhet: hjemløse og syke, ensomme og utstøtte, de som ingen ville ha, narkomane og alkoholikere.

Men heldigvis fantes det og finnes det til alle tider mennesker som Veronika, som gjør det rette i det rette øyeblikk. Det er mennesker som hjelper andre til tross for egen fare og som ikke skammer seg når de oppsøker en person, som ingen vil ha noe å gjøre med, eller som snakker med noen som ingen ”anstendig” mennesket vil ha kontakt med.

Jesus Kristus.

Du har sagt: ” Det dere gjorde mot en av disse mine minste brødre, gjorde dere mot meg”.

Til og med en som har falt dypt har – ofte forvrent – ditt ansikt.

Men bare hvis vi går til denne personen og prøver å hjelpe, kan vi se det.

Mange venter på at vi ser på dem for at de kan se på seg selv igjen, slik at de får selvtilliten tilbake.

La meg erkjenne deg i hvert menneske, også i forbryteren, også i motstanderen, også i den forkomne.

Gi at jeg ikke overser de andres stille nød.

Gi meg ideer slik at jeg kan gjøre det den andre trenger.

La min hjelp ikke oppleves som pinlig av dem som tar den imot,

ta redselen fra meg, slik at jeg kan hjelpe også der hvor andre ikke viser forståelse.

Og la meg ikke glemme å takke når andre hjelper meg.

Da vil ditt bilde lyse opp også for meg, kanskje mer strålende enn i bønnen.

Bare slik kan også de andre erkjenne ditt bilde, som de leter etter i meg, fordi jeg bærer ditt navn.

Tekst: Ferdinand Krenzer

Oversatt fra tysk av Rainer Irlinger